

opětne bylo rozhodnuto o jeho přihlášce o důchod předků, nevyhověl však jeho žádosti, aby důchod ten mu byl přiznán, a to opětne z toho důvodu, že st-l podal přihlášku o tento důchod opožděně. Když nss toto rozhodnutí nálezem z 9. října 1934 zrušil z toho důvodu, že žal. úřad, vycházejce z mylného výkladu zákona, nevyšetřil, kdy st-l se stal neschopným výdělků, ačkoliv skutečnost ta je rozhodující pro otázku prekluse jeho nároku, resp. pro otázku včasnosti jeho přihlášky, nemohl žal. úřad znovu přihlášku st-le odmítnouti ob rem judicatum z důvodu, že o věci bylo již pravoplatně rozhodnuto výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence z 24. července 1928, neboť vyhověl-li již svým dřívějším rozhodnutím st-lově žádosti za obnovu řízení a rozhodoval-li znovu věcně o včasnosti jeho přihlášky, — nemohl již, když toto věcné rozhodnutí jeho bylo pro nesprávný právní názor zrušeno, odmítnouti povolene již věcné řešení proto, že o věci bylo již pravoplatně rozhodnuto, nýbrž bylo jeho povinností, aby — řídě se právním názorem nss — řízení ve smyslu tohoto nálezu doplnil a na základě takto doplněného řízení věcně o včasnosti přihlášky st-le rozhodl. Poněvadž žalovaný úřad takto nepostupoval, bylo jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.789.

Tituly. — Technikové civilní: I. Podle cís. nař. č. 130/1917 ř. z. není absolvent cizozemské vysoké školy technické oprávněn užívati stavovského označení »inženýr«, pokud nebylo rozhodnuto ministerstvem, že jeho studia a zkoušky nahrazují studium a zkoušky tuzemské. — II. * Předpis § 4 cís. nař. ze dne 14. března 1917 č. 130 ř. z. o oprávnění k užívání stavovského označení »inženýr« vztahuje se i na cizí státní příslušníky.

(Nález z 23. února 1937 č. 15.124/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.199/35.

Věc: Bedřich E. v Telnici-Varvažově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. listopadu 1933 o přestupku § 7 cís. nař. č. 130/1917 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Ústí n. L. z 20. března 1933 byl st-l uznán vinným, že neoprávněně používá titulu »inženýr«, čímž dopouští se přestupku nař. z 14. března 1917 č. 130 ř. z., a byl odsouzen podle § 7 cit. nař. k pokutě 200 Kč ve prospěch státu, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 14 dnů.

Odvolání, které st-l proti tomuto nálezu podal, zamítl zem. úřad v Praze nař. výměrem.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Na sporu je pouze otázka, zda st-l mohl právem užívati stavovského označení »inženýr« vzhledem k tomu, že dokončil technická studia na

vysoké škole technické ve Vídni teprve po 28. říjnu 1918 a tam teprve po tomto datu složil druhou státní zkoušku.

Podle § 4 cis. nař. č. 130/1917 ř. z. opravňuje absolvování technických studií na některé cizozemské vysoké škole k používání stavovského názvu »inženýr« jen tehdy, jestliže studia ona nahrazují tuzemská studia a zkoušky. Rozhodování o tom náleží, jde-li o studia montanistická, ministru veř. prací, pokud jde o jiná studia technická, ministru škol. a nár. osvěty v dohodě s ministrem veř. prací. V daném případě řešiti je především otázku, zda již absolvování řečených studií na některé cizozemské vysoké škole technické opravňuje užívati stavovského názvu »inženýr«, předpokládajíc, že studia ta jsou skutečně schopna tuzemská studia nahraditi, či je k tomu kromě toho ještě zapotřebí, aby rozhodnutí příslušného min. bylo uznáno a formalisováno, že studia tato jsou rovnocenná se studiiemi a zkouškami tuzemskými. Touto otázkou zabýval se nss již v nálezu Boh. A 12.199/35 a zodpověděl ji v ten rozum, že podle znění zákona samého neopravňuje k užívání stavovského názvu »inženýr« již pouhé absolvování cizozemských studií a zkoušek, nýbrž že k tomu přistoupiti musí jako další předpoklad rozhodnutí příslušného ministra o tom, že studia a zkoušky cizozemské jsou rovnocenné se studiiemi tuzemskými, takže dokud nebylo příslušným min. rozhodnuto, že odbytá studia na dotyčné cizozemské vysoké škole nahrazují studia a zkoušky tuzemské, není absolvent cizozemské vysoké školy oprávněn užívati stavovského názvu »inženýr«, i kdyby pravda bylo, že studia na cizozemském ústavu fakticky jsou s to nahraditi studia na ústavu tuzemském. Z toho plyne bezdůvodnost námítky stížnosti, že žal. úřad byl povinen před vydáním trestního nálezu vyžádati si rozhodnutí příslušného min. o tom, zda technická studia absolvovaná na vysoké škole technické ve Vídni a zkoušky na tomto ústavu složené jsou plnocennou náhradou za studia a zkoušky tuzemské. Neboť podle toho, co svrchu uvedeno, mohl by st-l bezzávadně užívati stavovského označení »inženýr« teprve tehdy, kdyby již příslušným min. bylo bývalo rozhodnuto, že studia, která st-l na cizozemském ústavu absolvoval, nahrazují studia tuzemská. Dokud se tak nestalo, nemůže mu býti přiznáno právo k užívání stavovského označení »inženýr«. Proto osvojoval-li si st-l toto právo přesto, mohl podle § 7 cit. nař. býti trestán (srov. též Boh. A 12.653/36).

Stížnost ovšem také namítá, že příslušným min. bylo skutečně již rozhodnuto o rovnocennosti studia a zkoušek na vysoké škole technické ve Vídni se studiiemi a zkouškami na tuzemských vysokých technických školách. Avšak žal. úřad stejnou námítku st-lovu v řízení správním již vznesenou zamítl a prohlásil, že rozhodnutí takové dosud vydáno nebylo. Stížnost k tomuto soudu podaná neuvádí, které speciální min. rozhodnutí o rovnocennosti studia a zkoušek na vysoké škole technické ve Vídni má na zřeteli, nýbrž omezuje se na pouhé opakování instanční st-logy námítky, že takové rozhodnutí skutečně existuje. Pak ale není stížnost v tomto bodě do té míry konkretisována, jak to vyžaduje § 18 zákona o ss, a musila tudíž dotčená námítka stížnosti pro nepřipustnost býti odmítnuta.

Pokud stížnost namítá, že st-I vzhledem k ustanovením studijního řádu byl nucen poslední studijní semestr ukončit na vysoké technické škole ve Vídni, ježto jinak by byl semestr ten ztratil, je na námitku tu odpovědět, že tato okolnost nemůže mít žádného vlivu na zákonitost nař. rozhodnutí, neboť cís. nař. č. 130/1917 ř. z. nemá žádného ustanovení, podle něhož v takovém případě měla by učiněna býti výjimka z předpisu § 4 tohoto nařízení.

St-I dále namítá, že jest oprávněn k užívání stavovského titulu »inženýr« také z toho důvodu, poněvadž je rakouským státním občanem a užívá tím jen označení, jež mu v jeho domovině podle tamních předpisů přísluší. Tomuto náhledu nemohl soud přisvědčiti, ježto ustanovení cís. nař. č. 130/1917 ř. z. samo nečiní rozdíl mezi zdejšími a cizími státními příslušníky a také z ustanovení § 106 ústavní listiny neplyne, že by se st-lem, jenž jest obyvatelem republiky Československé, mělo býti v příčině užívání onoho titulu nakládáno jinak, než se zdejšími státními občany. — —

Č. 12.790.

Honební právo. — Policejní věci: I. Honební certifikát podle § 27 čes. honeb. zákona opravňuje vykonávati myslivost v celé zemi. — II. * Honební personál není na základě honebního certifikátu oprávněn k nošení zbraně i mimo službu.

(Nález z 23. února 1937 č. 10.897/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.570/34.

Věc: Ladislav V. v Lipnici (adv. Dr. Josef V. Sokol z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. dubna 1934 o přestupku honebního zákona a zbrojního patentu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká přestupku § 42 č. 3 čes. honeb. zákona, se zrušuje pro nezákonnost; v ostatním se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Jindř. Hradci z 8. prosince 1933 byl st-I uznán vinným přestupkem § 42 č. 3 honeb. zákona z 1. června 1866 č. 49 z. z. čes. a § 36 zbroj. patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z., jichž se dopustil tím, že se 22. října 1933 zúčastnil jako host honu ve společenstevní honitbě v Kunžaku, nemá ani honebního lístku ani zbrojního pasu, a byl podle § 42 čes. honeb. zákona ve spojení s § 10 zákona č. 98/1929 Sb. odsouzen k pokutě 150 Kč, pro případ nedobytnosti k 7dennímu vězení a podle § 36 zbroj. patentu k pokutě 30 Kč, pro případ nedobytnosti k 3dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím byl tento trestní nález potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím byl potvrzen trestní nález okr. úřadu v Jindř. Hradci z 8. prosince 1933, jímž byl st-I potrestán: